

Landstinget snarest og Ministeren i et Samraad havde sluttet sig til dette Ønske, havde Flertallet ikke villet sætte sig herimod. I øvrigt henviste Flertallet til Udtalelserne i Landstingsudvalgets Betænkning af 25. Januar 1935 om det tilsvarende Forslag (se Aarbogen 1934—35, Side 381).

Mindretallet (Socialdemokrater og radikale Venstre) vendte sig i Betænkningen mod den Betragtning, at det skulde være en Forudsætning for Socialreformens Vedtagelse, at ekstraordinære Hjælpelove ikke skulde gennemføres, idet Mindretallet henviste dels til tidligere Imødegaaelse af denne Opfattelse, dels til Vedtagelsen efter Socialreformens Gennemførelse af ekstraordinære Love om Hjælp til arbejdsløse. Det maatte da være den til enhver Tid foreliggende Situation, der blev afgørende for saadanne Loves Vedtagelse, og den nuværende Situation opfordrede i højeste Grad til at gennemføre Lovforslaget, da Krisen havde øvet sin ødelæggende Virkning paa offentlig og privat Virksomhed, bragt kommunal Administration ud af sine Fuger og paaført de arbejdende Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne stærkt forøgede, i stort Omfang mangedoblede, Kontingenter, saaledes at Medlemsbidragene f. Eks. i 1933—34 androg 36 Mill. Kr. Lovforslagets Vedtagelse vilde ikke alene være en nødvendig Hjælp for de arbejdsløse, men ogsaa en i høj Grad paakrævet Haandsrækning til Kommunerne. Sluttelig henviste Mindretallet til Udtalelser af De samvirkende Fagforbund, hvorefter Arbejdsløsheden maatte karakteriseres som nærmende sig de tidligere katastrofale Højder og befrygtes at ville stige yderligere, og hvorefter der maatte regnes med, at henimod Halvdelen af dem, der havde Adgang til vedtægtsmæssig Understøttelse, havde opbrugt denne og var henvist alene til Socialhjælp.

Over for disse Betragtninger gjorde Udvalgets Ordfører (*Stensballe* [V.]) ved 2. Behandling, hvor Forhandlingen i øvrigt for en stor Del drejede sig om Antallet af ledige Pladser i Landbruget, bl. a. gældende, at det var en Forudsætning ved Vedtagelsen af Arbejdsløshedsloven og Socialreformen, at der derigennem skabtes et Forsikringssystem, som ogsaa skulde kunne bære under ekstraordinære Forhold, og at Kommunehjælp maatte anvendes, naar Arbejdsløshedsloven ikke længer slog til, at den Lettelse, Loven vilde bringe Kommunerne, var for lille til at kunne foranledige isolerede Ændringer i Arbejdsløshedsloven, at den foreslaede ekstraordinære Støtte ogsaa betød for lidt til at kunne motivere en midlertidig Ændring af Byrdernes Fordeling, og at Kasserne med en Formue paa ca. 63 Mill. Kr. ikke var i nogen Nødssituation.

Ved den endelige Afstemning *forkastedes* Lovforslaget med 40 Stemmer mod 29.